

at det ikke er mig klart, at Sagen forholder sig saaledes. Det er let at reformere, navnlig paa Stempelpapirsomraadet, naar man anser sig for berettiget til at se bort fra finansielle Hensyn. Den nu gjældende Stempelpapirsløve er jo ikke saa overmaade gammel, den er jo knap 20 Aar gammel, og da den i sin Tid blev bragt istand, medførte den en uomtvistelig og væsentlig Lettelse i den Byrde, som Stempelafgifterne medførte for Befolkningen. Det var Resultatet af omhyggelig Overveielse og var forberedt fra Begyndelsen af en dertil nedsat Kommission. Denne Kommission foreslog betydelige Lettelser paa de Punkter, hvor man mente, at den hidtil gjældende Stempelpapirsløvgivning trykkede inest. Der var selvfølgelig i denne Kommission en stor Lyft og Tilbøjelighed til at gaa endnu videre, end man git. Kommissionen havde ganske vist kunnet vinde forskjellig Berømmelse og Taksigelser, for ikke at bruge det Udtryk Laurbær, hvis man havde offret, ikke  $\frac{1}{3}$ , som man omtrent gjorde, men Halvdelen eller maaske  $\frac{2}{3}$  af de samlede Stempelpapirsintrader; men Kommissionen havde dengang det Paalæg ikke at se bort fra de finansielle Interesser, og man ansaa sig dengang, i 1859, 60 og 61, da Sagen var under Behandling, nødt til at tage Hensyn til den finansielle Tilstand. Dersom man nu maatte være kommen i den heldige Stilling, at man ikke var nødt til at tage Hensyn dertil, saa var jo Sagen en hel Del lettere. Hvis man nu var kommen saa vidt, at man mener, at først og fornemmelig, hvad Skattereformer angaar, bør man kaste sig ind paa Stempelpapirsomraadet, saa var der ogsaa en hel Del vundet, saa tvivler jeg ikke om, at de ærede Forslagstillere vilde kunne overbevise os om, at saaledes forholder det sig — dette indbefjer jeg imidlertid. Naar man imidlertid maatte være kommen til det Standpunkt, at man har Raad til en Reform — saa grundig som den foreslaede, og vil foretage denne Omordning netop her paa dette Punkt, kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at saa turde det være høist rimeligt, at man ved at underkaste den nuværende Stempellovgivning en omhyggelig Revision vil komme til det Resultat, at der kunde være forskjellige andre Maader at lette Befolkningen paa end netop den her foreslaede. Det har været mig meget vanskeligt egentlig at finde en Ledetraad til Forstaaelse af netop de Lettelser, som ere bragte i Forslag. Den første Lettelse, som Lovforslaget indeholder, gaar ud paa at nedsætte Stempelafgiften for Dokumenter, som nu beskattes til 1ste Klasse's Tagt, til under det Halve af den nugjældende Tagt. Den kan man naturligvis vel forstaa; men jeg maa imidlertid sige, at netop paa dette Punkt vil det væsentligste Tab for Finantserne komme frem; thi den overveieende store Del af Stempelafgifter fremkommer naturligvis gennem Dokumenter, der stemples efter 1ste

Klasse's Tagt. Men naar man ser hen til de enkelte Paragrafer i Lovforslaget, fristes man paa ethvert Punkt til at spørge: hvorfor netop disse Dokumenter og ikke andre? Jeg tilstaa, det forekommer mig, at det er ganske vilkaarligt, at man har udpeget enkelte Dokumenter, man vil have Stattelettelse for, og ikke har medtaget andre. Jeg skylder imidlertid dog lidt at begrunde denne min Udtalelse. Forøvrigt vil jeg gjøre det meget kort. Forinden man har faaet klart de Hovedpunkter, jeg først nævnte, forekommer det mig rigtignok ikke, der er megen Opfordring til at gaa i Enkeltthederne af det Lovforslagsarbejde, her foreligger. Man foreslaar — og det er en meget væsentlig Ting — at Gjældsbreve skulle kunne transporteres uden Brug af Stempel, naar der af Gjælden er betinget Renter, eller naar Gjælden er sikret ved Underpant i fast Eiendom. Jeg lader det nu staa hen, at det er noget aldeles principløst, ialtsald ganske i Strid med de Principer, som ellers ligge til Grund for den nuværende Stempellovgivning, som man jo dog i det Hele taget ikke vil fæste overende, at indføre Stempelfrihed for Omsætning af Effekter, Værdidokumenter, som i og for sig ikke ere stempelplichtige, og at det er principløst at lade Overdragelse af Gjældsbreve være stempelfri, naar Udstedelsen af Gjældsdocumenterne er stempelplichtig. Det lader jeg ligge, thi det er endnu mere besynderligt, naar man foreslaar, at Gjældsbreve skulle kunne transporteres uden Brug af Stempelpapir, naar Gjælden er sikret ved Underpant i fast Eiendom. Hvis Gjælden er sikret paa anden Maade, ved Pant i Løsøre, og det er ikke sjelden, at noget Saabant foregaar, thi foruden Underpant i almindelig Løsøre gives der en anden Art Gjældsbreve, nemlig Bodmeribreve, der ligeledes ere sikrede ved Pant, hvilket Forhold spiller en betydelig Rolle — da skal det ikke kunne transporteres uden Stempel. Jeg kan ikke begribe, at der her skal gjøres Forskel mellem disse Arter af Gjældsbreve. Man fastholder endvidere den Bestemmelse, at et Gjælds brev, som vel ikke er sikret ved Pant, men paa anden Maade ved Kautionsstillelse, til dets yderligere Omsætning kræver nyt Stempel. Jeg formaar ikke at se Principet i alt dette. Man foreslaar i § 6, at Stempelafgiften for adskillige Dokumenter skal nedsættes med det Halve. Denne Nedsættelse med det Halve fremtræder nu imidlertid saa temmelig vilkaarlig. Naar man ser hen til de Dokumenter, hvorom der er Tale, saa vil det ses, at de ere af en meget forskjellig Art. § 30, sidste Stykke i Slutningen, handler om Afkald til Overformynderier og Børgemaals-Afkald; § 67 handler om Borgerbreve og Næringsbeviser; § 68 handler om de Bevillinger, som Amtmændene, Overpræsidenten eller Magistraterne udstede i eget Naam osv., og § 70 handler om Skibsbygnings- og Skibsombygningsattester, Maale-